

KRVAVÁ OBĚŤ

Ká Petra byla tím útlukem úplně posedlá. Když mi tehdy na autobusový zastávce mávala před očima tou rukavicí, myslela jsem si, že ji snad přetrhnu. Zároveň mi jí ale bylo trochu líto. Od prvního dne u nás ve škole vypadala jako boží umučení. Pořád se tvářila, jako kdyby měla začít každou chvíli brečet, ale teď vypadala mnohem líp. Skoro bych řekla šťastně. Nevím, co děsného prožila tam, odkud s mámou přišly, ale bylo evidentní, že teď když řeší tuhle záhadu, daří se jí na to zapomenout. Proto jsem jí od toho přestala odrazovat a řekla jsem si, že jí s tím naopak pomůžu a přitom na ni budu dávat pozor.

První věc, se kterou jsem jí mohla pomoci, bylo určení těch červených skvrn na rukavicí.

„Vím, kdo dokáže poznat, jestli to je od krve, nebo ne,“ řekla jsem jí.

„Kdo?“

„Vondrcův brácha.“

Ota Vondráček má totiž o rok staršího nevlastního bratra Filipa, kterej je Vondrcův pravej opak. Je to takovej hubenej brunet, jehož největší vášní je matematika. Zní to hrozně, co? Ale je to tak. Někdy v první třídě, když jsme se s Vondrcem ještě kamarádili, dostal Fíla k narozeninám mikroskop. Byl to samozřejmě takovej ten dětskej mikroskop, nic extra, ale on jím byl úplně nadšeněj. Pokaždý když jsem u nich byla, ukazoval mi různý zajímavosti, co si strkal pod objektiv. Takovej lidskej nehet nebo vlas vypadají v mikroskopu fakt zajímavě. Ani jsem se nedivila, že to Filipa tak chytlo. A to ani nemluví

o tom, jak fascinující bylo, když tam pak začal zkoumat třeba mravence nebo lidskou veš. Obraz tisíckrát zvětšený vši mě pak ještě dlouho strašil ve snech.

No, to jsem zase trochu odbočila. Prostě jsem Petře vysvětlila, že Vondrcův bratr by možná dokázal určit, jestli ty skvrny na rukavicí jsou od krve, nebo od něčeho jinýho. Možná by dokonce dokázal poznat, jestli je ta krev lidská, nebo zvířecí. V detektivkách to vědci přece vždycky poznají, ne?

Blbý bylo akorát to, že Fíla chodil na osmiletěj gympl, takže jsme ho nemohly odchytit přímo ve škole. Vlastně jsem se s ním už pár let neviděla, takže jsme potřebovaly Vondráčkovu pomoc.

„Vondrc?“ divila se Petra. „To teda nevím, jestli s ním o tom chci mluvit.“

„Neblbni. Od tý události s tou myší tě přece nechal na pokoji, ne?“

„To jo. Ale byl to rejsek.“

„Tak rejsek, no. Máš snad nějakej jinej nápad, kdo by ti s tím mohl pomoci?“

Jasně že neměla. Takže jsme šly za Vondrcem.

Bylo mi jasný, že to na něj nemůžeme vybalit jen tak ve škole, protože žádnej dvanáctiletěj kluk se nebude se spolužačkama bavit před kámošema, takže jsme si na něj počkaly po vyučování za sokolovnou. Čekaly jsme na něj asi milion hodin, a když se konečně příkolíbal a my jsme mu zastoupily cestu, docela se vyděsil.

„Co je? O co vám jde?“

Tak vida. Tyran třídy, a bojí se dvou holek.

„Něco bychom od tebe potřebovaly.“

„Jo? A co?“

„Má ještě tvůj brácha ten mikroskop?“

„Má. Proč?“